

Shining

Ta zgodba se ne začne z vesoljsko ladjo. Začne se s posadko. Štela je okoli sto petdeset članov, poveljeval pa ji je komaj osemindvajsetletni kapitan, Rupert Sebastian Winter. Na poveljniškem mostu so bili poleg njega še prevajalci, navigatorji, poveljnik in najmlajši član posadke, dvajsetletni pilot Jason Rodriguez.

Globlje v trupu ladje je, med tem ko je plovba po vesolju za posadko na mostu potekala pretežno mirno, Sapf, mehaničarko ki je trenutno nadzirala diagnostični ekran, zajela panika.

Dearsko dekle je bilo komaj nekaj mesecev starejše od Jasona na mostu. Njeni, na straneh pobriti črni lasje so ji spredaj v drobnih kodrih padali na temno sive oči, katerih velikost je opominjala na to, da ni bila človek.

Za paniko, ki se ji je razlezla po telesu, je bilo krivo sporočilo na ekranu. To se je pojavilo kmalu po sporočilu, da so obkrožili Mars, zdaj pa je vanj strmela že pet minut.

ODPOVED SISTEMA 1.01.

Znana so ji bila sporočila, ki so opominjala na potrebo po popravilu. A prvič se je namesto tega pojavilo obvestilo, ki je obveščalo na to, da je bil del sistema nepopravljivo pokvarjen. 1.01 je bila koda za krmila.

S prsti si je šla skozi lase. Prej bo to sporočila ostalim, je razmišljala, prej bodo lahko prišli do rešitve.

Da bo nekaj šlo narobe, so predvidevali že od kar so se odpravili na misijo. Ladja je bila namreč že precej zastarela, nad njo pa so se pritoževali čisto vsi, tudi sam vrh Galaktične zveze, ki se sicer ni vmešaval v agencijske zadeve.

Vstala je, in se odpravila proti sosednji sobi, kjer se je več mehanikov ukvarjalo s popravilom pogona za vstop v nadsvetlobne hitrosti in z zavornim sistemom, ki je tudi začel obupavati.

»Sapf, *consas*¹?«

Poklicalo jo je dekle, ki je sedelo ob delavnem pultu in se ukvarjalo s kupom drobnih vezji, vijakov in matic, ki jih je Sapf prepoznala za oddajnik signala.

Sah je pristopila do vitke temnopolte Hitonke, katere črne oči brez beločnic ali roženic so zaskrbljeno zrle vanjo. Rdeče kodraste lase je imela spete v čop, njena zašiljena ušesa pa so bila polna drobnih srebrnih uhanov.

»Verenonan ...« zavzdihnila je. »Krmila so odpovedala.«

¹ Hitonsko: draga

Verenonan se je zaskrbljeno ugriznila v ustnico, s tem pa je Sapf za trenutek lahko zagledala njene špičaste zobe.

»To ni dobro.«

Sapf je zmajala z glavo. »Povedati moram glavni mehaničarki ...« Naredila je premor ter glavo zasukala proti Zemljanki z izklesanimi mišicami, ki si je modro srajco, ki je bila del njene uniforme, zavezala okoli pasu, nosila pa je črno majico brez rokavov, ki je še bolj poudarila njene roke, po katerih so se vile maorske tetovaže. Dolge temne ravne lase je imela spete v visok čop.

Verenonan je Sapfino roko vzela v svojo in jo bežno poljubila, s čimer je pozornost Dearke preusmerila nase.

»*Consas*, samo poročnica Karewa je, ne bo ti hudega.«

»Ampak ...«

Verenonan se je zahihitala. »*Consas*, vseč ti je, mar ne?«

»Mišice in tatuji me nekoliko medejo,« je Sapf zamomljala, njena lica pa so se obarvala nekoliko modrikasto zelene barve. Kot vsi ostali Dearci je bila do večine ostalih živih bitji zadržana, zares pa je bila povezana le z dekletom, ki jo je trenutno držalo za roko. S starejšo žensko niti ne bi skušala navezati bližjih stikov, vseeno pa jo je bilo nekoliko sram priznati, da se ji je zdela privlačna.

Verenonan je še enkrat poljubila hrbtno stran Sapfine dlani in se nežno nasmehnila. »Samo globoko vdihni, *consas*,« namuznila se je, »sicer v sobi ne bova mogli preizkusiti tehle.« Potrkala je po enem od svojih zob in pomežiknila.

»Si se že navadila žleznih vsadkov?« je z zanimanjem vprašala Sapf. Njena lica so bila že čisto zelena in v prsih ji je zmanjkovalo ogljikovega dioksida.

»Skušam, če nič drugega,« je Verenonan skomignila z rameni. Zavzdihnila je in spustila roko svojega dekleta. »Komaj čakam da bom konec s temi operacijami.«

»Vem, vem,« Sapf se je sklonila k dekletu in jo poljubila na lice. »Tako bom nazaj.«

Zravnila se je, globoko vdihnila in stekla do poročnice Karewe. Ta se je ravno pogovarjala z enim od ostalih članov posadke, ko pa se jima je Sapf približala sta utihnila in se obrnila k njej.

Sapf je pokimala poročničinemu sogovorniku, nato pa se je obrnila k ženski, s katero je nameravala govoriti.

»Poročnica Karawa,« je Sapf začela.

»Kaj je narobe, Olesova?«

Sapf je zmajala z glavo. »Sistem 1.01 je odpovedal.«

Na poročničinemu obrazu se je za trenutek pokazalo začudenje, ki se je nato zamenjalo s skrbjo.

»Hvala za poročilo, Olesova.«

Sapf je pokimala.

Poročnica Karawa se je obrnila stran in hitro odkorakala. Očitno je na most sporočala novico. Dearka ni čakala, da bi se ženska vrnila nazaj in stekla nazaj do Verenonan.

A na pol poti se je nenadoma v nekaj zaletela.

Bolj natančno, v nekoga.

Stopila je korak nazaj in se zagledala v osebo, ki je prav tako začudeno kot ona strmela nazaj vanjo. Človeška oseba je bila nekoliko višja od Sapf, dolge lase pa je imela spete v neurejeno figo.

»Terezijas? Oprosti ...«

»Je že v redu,« se je nasmehnil-la, »Jaz bi se moral-la opravičevati.« Naredil-la je premor ter glavo nagnil-la v stran. »Izgledaš zaskrbljeno, kaj je narobe?«

»Krmila so odpovedala,« je šepnila Sapf.

Terezijasov-ine zelene oči so se razširile. »Ampak saj sploh nimamo protokola za to!«

»Vem ...«

»Povedat grem Nathu in L.«

Sapf je zmajala z glavo. »Veš da bosta zagnala paniko ... Jason je na mostu.«

»Vem ...« Terezijas je zavzdihnil-la in zmajal-la z glavo.

Preden bi Dearka lahko Zemljanu-ki lahko rekla še karkoli drugega, se je ta že obrnil-la in stekel-la stran.

Sapf je zavzdihnila in se odpravila do Verenonan.

»Je bilo težko?« jo je Hitonka podražila ne da bi odvrnila pogled od oddajnika signala, ki ga je še vedno popravljala.

Dearka ni odgovorila ter se sesedla na stol poleg drugega dekleta.

Nathaniel je odprl oči. Še pred trenutkom je dremal, prebudil pa ga je zvok odpirajočih se vrat in svetloba s hodnika.

Tako on kot L, ki je ležala na njegovih prsih, sta bila trenutno prosta, saj je delo na ladji potekalo v izmenah.

Dvignil je pogled in s svojimi dearsko velikimi očmi temno modre barve zamežikal proti vratom. L se je nekoliko premaknila, a zbudila se ni.

»Terezijas?« je začudeno vprašal ter nagnil glavo vstran.

»Nath,« je Terezijas spregovoril-la in vstopil-la v sobo. Njen-gov glas je bil resnejši kot navadno, pa tudi v očeh se ji-mu je videlo, da je bil-la zaskrbljen-a.

»Kaj je narobe?« je šepnil Nath.

»Krmila so odpovedala.«

Sledila je tišina.

»Krmila ... so odpovedala ...?« Nath je ponovil Terezijasov-ine besede, in ko je spoznal kaj dejansko pomenijo, so se njegove oči razširile.

Terezijas je pokimal-la.

»Jason ...«

Oba, Nath in Terezijas, sta se zdrznila .Oglasila se je L, ki je še pred trenutkom spala, ali pa se je delala da spi.

Sedla je, njeni sivkasto rjavi lasje pa so ji pri tem padli čez ramena. Kot vsi Glamarji, je po izgledu spominjala na miši, njene razvodenelo sive oči pa so trenutno nejeverno zrle v Natha in Terezijas-a.

»Jason je na mostu ... kaj če se nam kaj zgodi in- ... in ...«

»L ... draga ...« Nathaniel je dekle nežno prijel za ramena. »Nič hudega nam ne bo. Z Jasonom se nič ne bo zgodilo.«

Nath tega ni pokazal, a tudi njega je skrbelo za Jasona. Njun fant je bil mlajši od obeh in bilo bi precej čudno, če ne bi bil vsaj malo zaskrbljen.

»Vse bo v redu,« je zatrdil-la Terezijas, ki je opazil-la Nathov pogled.

Ker je bil Nathanielov oče Dearec, je bilo namreč zaradi velikosti njegovih oči, v teh zelo lahko razpoznavati občutja.

»Ah ... hvala,« Nathova lica so se obarvala nekoliko modro-vijoličasto in pogledal je stran.

Minilo je nekaj trenutkov tišine in Terezijas je ravno vstal-la da bi odšel-la, ko so se luči zatemnile, in začele zeleno utripati. Razlegla se je sirena, ki je opozarjala na nevarnost.

»Povišajte hitrost!«

Jason je nerad sledil ukazu, a Luna je bila preblizu in šli so prehitro, da bi se trčenju lahko izognili. Do konca je zvišal hitrost, nato pa vstal iz svojega stola.

Stopil je do kapitana, katerega pogled je bil precej bolj raztresen kot običajno. Spomnil se je dečka in deklice, ki sta se pred njihovim odhodom prišla posloviti od njega.

Tiho je spregovoril: »Kapitan Winter, smem oditi? Veste ... ker Nath in L ...«

Kapitan se je zdrznil, kot da pred tem mi bil čisto pri zavesti, nato pa pokimal. »Seveda, kar pojdite, Rodriguez.«

Fant se je tiho zahvalil in stekel s poveljniškega mosta.

»Kapitan, nagovoriti morate posadko,« je slišal reči poveljnika, preden so se vrata na most zaprla za njim.

Verenonan je privila še zadnji vijak, ko se je oglasil alarm. Zasukala se je proti Sapf, ki je vanjo strmela s svojimi velikimi očmi.

Dearki je srce razbijalo nekje v njenih ušesih, in kljub temu da naj bi zelena barva pomagala umirjati, se zaradi barve utripajočih luči ni počutila nič bolje.

Če se jim je bližala nevarnost, in če niso imeli sistemov s katerimi bi lahko preprečili nesrečo, niso imeli nobene možnosti. Prijela je Verenonanino roko in solze so ji začenjale polniti oči.

»*Consas*, prosim ... ne ...«

Hitonsko dekle jo je potegnilo bliže in ji s prstom obrisalo solze, ki so ji začele teči po licih.

»Veri ...« Sapf je Verenonan potegnila v objem in se naslonila na njeno ramo. »Tako te imam rada ...«

»*Tias amaia tavrie*².«

² Hitonsko: Tudi jaz te imam rada.

»Jason!« preden bi ga L ali Terezijas lahko ustavila, je Nath stekel iz sobe in se odpravil v smeri proti poveljniškemu mostu.

L mu je sledila in Terezijas je sledil-la obema. L je Nathaniela kmalu dohitela in ga prijela za roko.

»Jason.« L se je nasmehnila ter Natha pogledala v oči, nato pa sta skupaj stekla naprej.

Terezijas ni želel-la ostati sam-a, tako da ni imel-la druge izbire, kot da steče za njima.

Prvič se je ladja stresla, ko se je Jasonovo dvigalo ustavilo in je stopil na hodnik, ki je vodil do sob, kjer so prebivali mehaniki.

Izgubil je ravnotežje in se zvrnil na kolena.

»Nathaniel ... L ... Lvly- ...« Skušal je zamrmrati L-jino celotno ime, a neizgovorljivost jezika z le dvema samoglasnikoma mu je delala preveč težav.

Postavil se je na noge in začel teči globlje v trup ladje. Ni želel slišati ušesa parajočih zvokov, ki so prihajali iz začetka ladje.

Jason ni želel razmišljati o tem, kaj se je dogajalo na sprednji strani ladje, po kateri so se razlegali vedno bolj ušesa parajoči zvoki kovine, ki se je drobila ob stiku z Luno.

Spotikal se je ob svoje noge, ki so komaj ohranjale stik s tresočimi se tlemi. Moral je priti do L in Natha.

Kapitan bi že moral obvestiti posadko o tem, kar se je dogajalo. A interkom je ostajal tiho. To je lahko pomenilo le najslabše in težko je ohranjal trezno glavo.

Samo še malo, si je rekel, samo še malo.

Obrisal si je oči, za katere je ugotovil, da so se mu polnile s solzami. Zavil je levo, proti hodniku, ki je v nadaljevanju vodil proti najbolj notranjemu delu ladje, kjer se je poleg sob za člane posadke nahajala tudi vsa najpomembnejša elektronika.

Vedel je, da bodo tam mehaniki, ki so se še vedno trudili z delom, kljub sireni in kljub utripajočim alarmnim lučem.

Ponovno je zavil in zaslišal glasove, ki so ga klicali.

»L! Nath!« je vzkliknil in še zadnje moči usmeril v to, da je stekel hitreje.

»Sta tudi vidva to slišala?« je vprašal-la Terezijas.

Nath je pokimal.

»Jason!« je L zaklicala in stekla naprej, v smeri od koder je prihajal glas drugega fanta.

Nath se je pognal za njo in Terezijas, ki ponovno ni imel-la druge možnosti, jima je sledil-la.

Hodnik naprej se je L nenadoma ustavila in Nath se ni mogel ustaviti pravočasno, tako da se je zaletel vanjo in sta oba padla po tleh.

»L?« zaskrbljeno se je zakotalil z njenega hrbta in sedel.

Ona ni odgovorila. Sedla je in njene oči so se zagledale v nekaj za Nathovim hrbtom.

Nathaniel se je obrnil v smeri, kamor je gledalo dekle in čez obraz se mu je razlegel širok nasmešek.

»Jason!«

Skobacal se je na noge, ki ga nikakor niso hotele ubogati.

Fant je imel svetle kratke lase, tako kot nazadnje ko sta se videla. Osvetljevala ga je modrikasta svetloba, ki je pronicala skozi okno na levi strani, in na obrazu mu je počival širok nasmešek.

Nath in L, ki se je tako kot pol-dearski fant postavila na noge, sta proti Jasonu stekla z odprtimi rokami, on pa je na enak način stekel proti njima.

Preden pa bi si lahko stekli v objem, se je ladja stresla, in tla med njimi so se prelomila. Jasonova stran hodnika se je ukrivila navzdol in fant je padel vznak.

Del stropa se je odlomil in Jason ni imel niti časa da bi zakričal, preden je ta padel nanj. Morda se je Nathanielu le zdelo, a zdelo se je, da je bila zadnja stvar, ki jo je videl, zelen blisk Jasonovih oči.

»Jason!« Nath je zarjul in se pognal za njim, a ko je skušal preskočiti razpoko v tleh, se je končno pretrgala še stena in pritisk ga je posesal iz ladje. Preden je izgubil zavest, je začutil, kako ga je nekaj prijelo za roko.

Terezijas je lahko le nemočno gledal-la kako ji-mu katastrofa jemlje prijatelje. Obrnil-la se je in stekel-la, da bi se izognil-la njihovi usodi, a lahko je čutil-la, kako se ji-mu tla drobijo pod nogami.

Še preden bi dosegel-la sosednji hodnik, je padel-la po tleh, hlastajoč za zrakom, ki ga je zmanjkovalo. Tema jo-ga je zajela, ravno ko se je skušal-la pobrati.

Sapf in Verenanon sta se skrili pod mizo, ko se je strop začel udirati. Vse v bližini je zajemala panika, a Sapf se je od tega čutila oddaljeno.

Poročnika Karawa je skušala miriti posadko, a tudi njej sami se je tresel glas.

Ladja se je zatresla, strop je padal. Sledil je oglušujoč kovinski pok, in dekleti sta ostali v temi.

Sledil je trenutek tišine.

Stena za njunima hrbtoma se je nenadoma vbočila, zvok drsenja kovine ob kovino pa je dekletoma naježil lase.

»Hej ... consas?« je tiho spregovorila Verenanon.

»Ja?« Ko je Sapf spregovorila, je ugotovila, da ni bila zmožna govoriti glasneje kot v šepetu.

»Bi se poročila z mano?« Tudi Verenanon je govorila komaj slišno.

»Poročila?«

»Ja ... Verenanon Oles lepo zveni ...« Tiho se je zahihitala, kot da se ladja okoli njiju ni drobila na drobne koščke kot da bi bila iz keramike.

»Verenanon Noolopommono-Oles,« jo je popravila Sapf.

»Verenanon Oles-Noolopommono.«

»O tem se bova menili po tem ko kupiva obleke.«

»Je bil to 'da'?«

Sapf je zavila z očmi in poljubila Verenanon.

Obe dekleti sta zaprli oči, v trenutku, ko se je stena na katero sta se naslanjali odprla, in ju potegnila v praznino veselja.